

Видниятъ троянски търговецъ - абаджия Василь Бочевъ седѣше на низкото миндерче въ дюкяна си и четѣше новия брой на вестника. Изведнажъ погледътъ му се спрѣ на едно малко съобщение, което го накара да се взре и да го прочете два-три пѣти.

— Гледай, каква новина! — промълви самъ на себе си той и прочете на гласъ цѣлото съобщение:

„Изъ турската империя сж тръгнаха размирници да бунтуватъ населението, да каратъ хората да не зачитатъ законитѣ. Властѣта е взела мѣрки и въ скоро време ще излови всички опасни бунтовници. Дългъ е на честнитѣ граждани веднага да посочватъ размирниците на полицията.“

Василь Бочевъ се усмихна:

— Само да дойде такъвъ човѣкъ при мене! Не само че нѣма да го предамъ, ами като братъ ще го посрещна...

Добре, че въ дюкяна нѣмаше външенъ човѣкъ, защото родолюбивитѣ думи на Василь Бочевъ много лесно можеха да го заведатъ въ затвора. А малкитѣ чирачета стояха приведени надъ дебелия шаекъ и внимателно шиеха.

Василь остави вестника на страна, посегна да вземе една дреха, но въ това време вратата бързо се отвори и въ дюкяна влѣзе младъ момѣкъ, облѣченъ въ европейски дрехи, съ фесъ на глава и съ хубавъ камшикъ. Той имаше хубава черна брада, кждрава коса и голѣми кафяви очи. Погледътъ му бѣше решителенъ. Свититѣ му устни изразяваха воля и